Judikatūras krājums

TIESAS SPRIEDUMS (pirmā palāta)

2017. gada 26. janvārī*

Apelācija — Aizliegtas vienošanās — Beļģijas, Vācijas, Francijas, Itālijas, Nīderlandes un Austrijas vannas istabu aprīkojuma tirgi — Pārdošanas cenu saskaņošana un konfidenciālas komercinformācijas apmaiņa — 2006. gada pamatnostādnes naudas soda aprēķināšanai — Vienlīdzīgas attieksmes princips — Neierobežotas kompetences īstenošana

Lieta C-638/13 P

par apelācijas sūdzību atbilstoši Eiropas Savienības Tiesas statūtu 56. pantam, ko 2013. gada 27. novembrī iesniedza

Roca SARL , Sentuānlomona [*Saint-Ouen-l'Aumône*] (Francija), ko pārstāv *P. Vidal Martínez*, *abogada*,

apelācijas sūdzības iesniedzēja,

otra lietas dalībniece –

Eiropas Komisija, ko pārstāv *F. Castilla Contreras*, kā arī *F. Castillo de la Torre* un *F. Jimeno Fernández*, pārstāvji, kas norādīja adresi Luksemburgā,

atbildētāja pirmajā instancē.

TIESA (pirmā palāta)

šādā sastāvā: Tiesas priekšsēdētāja vietnieks A. Ticano [*A. Tizzano*], kas pilda pirmās palātas priekšsēdētāja pienākumus, tiesneši M. Bergere [*M. Berger*], E. Levits, S. Rodins [*S. Rodin*] (referents) un F. Biltšens [*F. Biltgen*],

ģenerāladvokāts M. Vatelē [*M. Wathelet*],

sekretārs K. Malaceks [*K. Malacek*], administrators,

ņemot vērā rakstveida procesu un 2015. gada 10. septembra tiesas sēdi,

ņemot vērā pēc ģenerāladvokāta uzklausīšanas pieņemto lēmumu izskatīt lietu bez ģenerāladvokāta secinājumiem,

pasludina šo spriedumu.

* * Tiesvedības valoda – spāņu.

Spriedums

1 Apelācijas sūdzībā *Roca SARL* lūdz atcelt Eiropas Savienības Vispārējās tiesas 2013. gada 16. septembra spriedumu *Roca*/Komisija (T-412/10, turpmāk tekstā – "pārsūdzētais spriedums", EU:T:2013:444), ar kuru Vispārējā tiesa ir daļēji atcēlusi Komisijas 2010. gada 23. jūnija Lēmumu C(2010) 4185, galīgā redakcija, par LESD 101. panta un EEZ līguma 53. panta piemērošanas procedūru (Lieta COMP/39092 – Vannas istabu aprīkojums) (turpmāk tekstā – "apstrīdētais lēmums"), ciktāl Eiropas Komisija apelācijas sūdzības iesniedzējai uzliktā nauda soda apmēru ir noteikusi, neņemot vērā tās sadarbību, ir samazinājusi tai uzliktā naudas soda apmēru līdz EUR 6 298 000 un ir noraidījusi prasību pārējā daļā.

Atbilstošās tiesību normas

Regula (EK) Nr. 1/2003

2 Padomes 2002. gada 16. decembra Regulas (EK) Nr. 1/2003 par to konkurences noteikumu īstenošanu, kas noteikti [LESD 101. un 102.] pantā (OV 2003, L 1, 1. lpp.), 23. panta 2. un 3. punktā ir paredzēts:

"2. Komisija ar lēmumu var uzlikt soda naudas [naudas sodus] uzņēmumiem un uzņēmumu apvienībām, ja tās tīši vai nolaidības dēļ:

a) pārkāpj [LESD 101. vai 102.] pantu [..]

[..]

Attiecībā uz katru uzņēmumu un uzņēmumu apvienību, kas piedalās pārkāpumā, soda nauda [naudas sods] nepārsniedz 10 % no tās kopējā apgrozījuma iepriekšējā uzņēmējdarbības gadā.

[..]

3. Nosakot soda naudas [naudas soda] apmēru, ņem vērā pārkāpuma smagumu un ilgumu."

3 Šīs regulas 31. pantā ir noteikts:

"Eiropas Kopienu Tiesai ir neierobežota jurisdikcija pārskatīt lēmumus, ar kuriem Komisija noteikusi soda naudu vai periodiska soda naudu [naudas sodu vai kavējuma naudu]. Tā var atcelt, samazināt vai palielināt uzlikto soda naudu vai periodiska soda naudu [naudas sodu vai kavējuma naudu]."

2006. gada pamatnostādnes

4 Pamatnostādņu naudas soda aprēķināšanai, piemērojot Regulas Nr. 1/2003 23. panta 2. punkta a) apakšpunktu (OV 2006, C 210, 2. lpp.; turpmāk tekstā – "2006. gada pamatnostādnes"), 2. punktā ir norādīts, ka naudas sodu noteikšanai "Komisijai jāņem vērā pārkāpuma smagums un tā ilgums" un "uzliktais naudas sods nedrīkst pārsniegt robežas, kas norādītas [Regulas Nr. 1/2003] 23. panta 2. punkta otrajā un trešajā daļā".

5 Šo pamatnostādņu 13. punktā ir paredzēts:

"Lai noteiktu naudas soda pamatsummu, Komisija izmanto pārkāpumā tieši vai netieši [..] iesaistīto uzņēmuma preču vai pakalpojumu pārdošanas apjomu atbilstošajā [Eiropas Ekonomikas zonas (EEZ)] teritorijā. Parasti Komisija ņem vērā uzņēmuma pārdošanas rādītājus tā pēdējā pilnā gada laikā, kad uzņēmums bijis iesaistīts pārkāpumā. [..]"

6 Minēto pamatnostādņu 20. punktā ir noteikts:

"Smaguma pakāpi novērtē katram konkrētajam gadījumam un visiem pārkāpumu veidiem, ņemot vērā visus būtiskos lietas apstākļus."

7 Šo pašu pamatnostādņu 21. punkts ir izteikts šādi:

"Vispārējais princips ir tāds, ka pārdošanas apjoma daļu nosaka līmenī, kas nepārsniedz 30 % no visa pārdošanas apjoma."

8 Atbilstoši 2006. gada pamatnostādņu 22. punktam:

"Lai izlemtu, vai konkrētajā gadījumā pārdošanas apjoma daļai jāatrodas minētā diapazona sākumā vai beigās, Komisija ņem vērā vairākus faktorus, piemēram, pārkāpuma veidu, visu attiecīgo dalībnieku kopējo tirgus daļu, pārkāpuma izdarīšanas ģeogrāfisko teritoriju un to, vai pārkāpums jau ir īstenots vai vēl ne."

9 Šo pamatnostādņu 23. punktā ir paredzēts:

"Horizontālas vienošanās par cenu noteikšanu, tirgus sadali un ražošanas izlaides ierobežošanu [..], kas parasti ir slepenas, pēc sava rakstura pieder pie vissmagākajiem konkurences ierobežojumiem. Saskaņā ar konkurences politiku par tām jāpiemēro smags sods. Tāpēc, nosakot pārdošanas apjoma daļu par šādiem pārkāpumiem, tai jāatrodas diapazona augšdaļā."

10 Šo pamatnostādņu 25. punkts ir izteikts šādi:

"Turklāt neatkarīgi no tā, cik ilgi uzņēmums piedalījies pārkāpuma izdarīšanā, Komisija iekļauj pamatsummā summu, kas līdzvērtīga 15 % līdz 25 % no pārdošanas apjoma, kas noteikts saskaņā ar A sadaļu, lai aizkavētu uzņēmumus pat noslēgt horizontālas vienošanās par cenu noteikšanu, tirgus sadali un ražošanas ierobežošanu. Komisija var piemērot arī šādu papildu summu citu pārkāpumu gadījumā. Lai izlemtu, kādu pārdošanas apjoma daļu piemērot katram konkrētajam gadījumam, Komisija ņem vērā dažādus faktorus, jo īpaši tos, kas minēti 22. punktā."

11 Šo pašu pamatnostādņu 29. punktā ir noteikts:

"Naudas soda pamatsummu var samazināt, ja Komisija konstatē vainu [atbildību] mīkstinošus apstākļus, proti:

— ja attiecīgais uzņēmums sniedz pierādījumus, ka tas beigs [ir izbeidzis] pārkāpumu tūlīt pēc Komisijas iejaukšanās. Tas neattiecas uz gadījumiem, kad noslēgtas slepenas vienošanās vai piekopta slepena prakse (jo īpaši saistībā ar karteļiem),

— ja uzņēmums sniedz pierādījumus, ka pārkāpums ir noticis nolaidības rezultātā,

— ja attiecīgais uzņēmums sniedz pierādījumus, ka tā dalība pārkāpuma izdarīšanā ir ārkārtīgi neliela, un tādējādi pierāda, ka laikposmā, kad tas bija nelikumīgas vienošanās dalībnieks, tas faktiski šo vienošanos neīstenoja, bet veica konkurējošas darbības tirgū; pašu faktu, ka uzņēmums ir piedalījies pārkāpuma izdarīšanā īsāku laiku nekā citi uzņēmumi, neuzskata par vainu [atbildību] mīkstinošu apstākli, jo tas jau ņemts vērā, nosakot pamatsummu,

— ja attiecīgais uzņēmums ir nopietni sadarbojies ar Komisiju, šai sadarbībai pārsniedzot paziņojumā par iecietību noteiktās robežas un tā juridisko pienākumu to darīt,

— ja pret konkurenci vērsto rīcību ir atļāvušas vai veicinājušas valsts iestādes vai tiesiskais regulējums. [..]"

Tiesvedības priekšvēsture un apstrīdētais lēmums

12 Tiesvedības priekšvēsturi, kas aprakstīta pārsūdzētā sprieduma 1.–29. punktā, var rezumēt šādi.

13 *Roca*, saskaņā ar Francijas tiesībām izveidota sabiedrība, galvenokārt nodarbojās ar keramikas izstrādājumu un sanitārtehnikas izstrādājumu izplatīšanu Francijas tirgū. Laikā, kad norisinājās pārkāpumu veidojošie fakti, tā ietilpa vannas istabu aprīkojuma nozarē darbojošos sabiedrību grupā (turpmāk tekstā – "*Roca* grupa"), kuras mātessabiedrība bija *Roca Sanitario SA*, kam piederēja visas tās kapitāla daļas.

14 2004. gada 15. jūlijā *Masco Corp*. un tās meitasuzņēmumi, tostarp *Hansgrohe AG*, kas ražo sanitārtehnikas izstrādājumus, un *Hüppe GmbH*, kas ražo dušas nodalījumus, informēja Komisiju par aizliegto vienošanos vannas istabu aprīkojuma nozarē un lūdza piemērot atbrīvojumu no naudas sodiem atbilstoši Komisijas paziņojumam par atbrīvojumu no sodanaudas [naudas soda] un sodanaudas [naudas soda] samazināšanu karteļu gadījumos (OV 2002, C 45, 3. lpp.; turpmāk tekstā – "2002. gada paziņojums par sadarbību") vai, ja tas netiktu piemērots, samazināt tām uzliekamo naudas sodu apmēru.

15 2004. gada 9. un 10. novembrī Komisija veica iepriekš nepaziņotas pārbaudes vairāku sabiedrību un nacionālo profesionālo apvienību, kas darbojas vannas istabu aprīkojuma nozarē, telpās. Laikposmā no 2005. gada 15. novembra līdz 2006. gada 16. maijam Komisija nosūtīja informācijas pieprasījumus minētajām sabiedrībām un apvienībām, tai skaitā *Roca* un *Laufen Austria AG*.

16 *Roca* 2006. gada 17. janvārī savā vārdā un grupas, kurai ir piederīga *Laufen Austria*, vārdā, ciktāl tā ir pārņēmusi šīs grupas darbības Francijā, lūdza piemērot atbrīvojumu no naudas soda atbilstoši 2002. gada paziņojumam par sadarbību vai, ja tas netiktu piemērots, samazināt tai uzliekamo naudas sodu.

17 Ar 2006. gada 8. decembra vēstuli Komisija informēja apelācijas sūdzības iesniedzēju, ka tā ir nolēmusi, paredzot nosacījumus, samazināt šo apmēru.

18 2007. gada 26. martā Komisija pieņēma paziņojumu par iebildumiem, kas tika nosūtīts apelācijas sūdzības iesniedzējai. Apelācijas sūdzības iesniedzēja tika uzklausīta uzklausīšanas sēdē, kas notika no 2007. gada 12. novembra līdz 14. novembrim.

19 2010. gada 23. jūnijā Komisija pieņēma apstrīdēto lēmumu, kurā tā konstatēja LESD 101. panta 1. punkta un 1992. gada 2. maija Līguma par Eiropas Ekonomikas zonu (OV 1994, L 1, 3. lpp.; turpmāk tekstā – "EEZ līgums") 53. panta vienota un turpināta pārkāpuma esamību vannas istabu aprīkojuma nozarē. Komisijas ieskatā, šis pārkāpums, kurā piedalījās 17 uzņēmumi, norisinājās dažādos laikposmos no 1992. gada 16. oktobra līdz 2004. gada 9. novembrim. Tas esot izpaudies kā pret konkurenci vērstu nolīgumu vai saskaņotu darbību kopums Beļģijas, Vācijas, Francijas, Itālijas, Nīderlandes un Austrijas teritorijā.

20 Preces, uz kurām attiecās aizliegtā vienošanās, esot vannas istabu aprīkojums, kas ietilpst kādā no trim šādu preču apakšgrupām, proti, sanitārtehnikas izstrādājumi, dušas nodalījumi un to piederumi, kā arī keramikas izstrādājumi (turpmāk tekstā – "trīs preču apakšgrupas").

21 Komisija it īpaši norādīja, ka pastāv nacionālas profesionālas apvienības, kuru dalībnieku darbība attiecas uz visām trim preču apakšgrupām un kuras tā nosauca par "saskaņošanas struktūrām", nacionālas profesionālas apvienības, kuras ietver dalībniekus, kas darbojas ar vismaz divām no šīm

trim preču apakšgrupām, un kuras tā nosauca par "daudzpreču apvienībām", kā arī specializētas apvienības, kuras ietver dalībniekus, kas darbojas ar vienu no šīm trim preču apakšgrupām. Visbeidzot tā konstatēja, ka pastāv centrāla uzņēmumu grupa, kura ir piedalījusies aizliegtās vienošanās darbībās dažādās dalībvalstīs, kā arī saskaņošanas struktūrās un daudzpreču apvienībās.

22 Runājot par *Roca* grupas līdzdalību konstatētajā pārkāpumā, Komisija uzskatīja, ka šī grupa ir zinājusi par pārkāpumu attiecībā uz trim preču apakšgrupām. Tomēr attiecībā uz aizliegtās vienošanās ģeogrāfisko tvērumu, Komisijas ieskatā, nevarēja tikt uzskatīts, ka *Roca* grupa zināja par tās vispārējo tvērumu, bet gan bija jāuzskata, ka tā zināja tikai par koluzīvo rīcību, kas bija notikusi Francijā un Austrijā. Apelācijas sūdzības iesniedzējas līdzdalība esot aprobežojusies tikai ar Francijas teritoriju un ar sanitārtehnikas un keramikas izstrādājumiem.

23 Līdz ar to Komisija apstrīdētā lēmuma 1. panta 3. punktā konstatēja, ka *Laufen Austria*, *Roca Sanitario* un *Roca* bija pārkāpuši LESD 101. panta 1. punktu un EEZ līguma 53. pantu, Francijā un Austrijā piedaloties turpinātā nolīgumā vai saskaņotās darbībās vannas istabu aprīkojuma nozarē.

24 Lai noteiktu katram uzņēmumam uzliekamā naudas soda apmēru, Komisija balstījās uz 2006. gada pamatnostādnēm.

25 Pirmkārt, Komisija noteica naudas soda pamatsummu. Šajā nolūkā tā precizēja, ka minētais aprēķins katram uzņēmumam esot balstīts uz pārdošanas apjomu katrā attiecīgajā dalībvalstī, kas ir reizināts ar dalības konstatētajā pārkāpumā gadu skaitu katrā dalībvalstī saistībā ar attiecīgo preču apakšgrupu, tādējādi esot ticis ņemts vērā, ka daži uzņēmumi savu darbību tika veikuši tikai dažās dalībvalstīs vai tikai attiecībā uz dažām no trim preču apakšgrupām.

26 Pēc šāda precizējuma izdarīšanas Komisija koeficientu, kas ir saistīts ar konstatētā pārkāpuma smagumu 2006. gada pamatnostādņu 20.–23. punkta izpratnē (turpmāk tekstā – ""pārkāpuma smaguma" koeficients"), noteica 15 % apmērā no pārdošanas apjoma vērtības. Šajā saistībā tā ņēma vērā četrus šā pārkāpuma vērtējuma kritērijus, proti, kopējās tirgus daļas, kā arī tā raksturu, ģeogrāfisko tvērumu un īstenošanu.

27 Turklāt Komisija koeficientu saistībā ar konstatētā pārkāpuma ilgumu, kas ir jāpiemēro attiecībā uz apelācijas sūdzības iesniedzēju aprēķinātā naudas soda pamatsummai, balstoties uz 2006. gada pamatnostādņu 24. punktu, noteica 1,83 apmērā – šis skaitlis atbilst līdzdalībai pārkāpumā Francijas teritorijā attiecībā uz sanitārtehnikas izstrādājumiem laikposmā no 2002. gada 10. decembra līdz 2004. gada 9. novembrim – un 0,66 apmērā – šis skaitlis atbilst līdzdalībai pārkāpumā Francijas teritorijā attiecībā uz keramikas izstrādājumiem laikposmā no 2004. gada 25. februāra līdz 9. novembrim.

28 Visbeidzot, lai piešķirtu apstrīdētajam lēmumam preventīvu iedarbību, Komisija, balstoties uz 2006. gada pamatnostādņu 25. punkta noteikumiem un ņemot vērā šā sprieduma 26. punktā minētos četrus vērtējuma kritērijus, ir palielinājusi naudas soda pamatsummu, piemērojot pārdošanas apjoma vērtībai papildu koeficientu (turpmāk tekstā – ""papildsummas" koeficients") 15 % apmērā.

29 Tā rezultātā attiecībā uz *Roca* grupu tika iegūta naudas soda pamatsumma EUR 3 000 000 apmērā par koluzīvo rīcību saistībā ar sanitārtehnikas izstrādājumiem Francijas tirgū un naudas soda pamatsumma EUR 35 700 000 apmērā par koluzīvo rīcību saistībā ar keramikas izstrādājumiem, no kuriem EUR 3 700 000 attiecās uz Francijas tirgu un EUR 32 000 000 attiecās uz Austrijas tirgu.

30 Otrkārt, Komisija pārbaudīja, vai pastāv atbildību pastiprinoši vai mīkstinoši apstākļi, kas var būt naudas soda pamatsummas pielāgošanas pamats. Attiecībā uz apelācijas sūdzības iesniedzēju tā nekonstatēja nevienu atbildību pastiprinošu vai mīkstinošu apstākli.

31 Treškārt, Komisija piemēroja naudas soda ierobežojumu 10 % apmērā no apgrozījuma, kas ir paredzēts Regulas Nr. 1/2003 23. panta 2. punktā. Attiecībā uz *Roca* grupu noteiktā naudas soda summa pēc šā ierobežojuma piemērošanas bija EUR 38 700 000.

32 Ceturtkārt, Komisija uzskatīja, ka *Roca* grupai, kurā ietilpst apelācijas sūdzības iesniedzēja, nebija tiesību uz naudas sodu apmēra samazināšanu, pamatojoties uz 2002. gada paziņojumu par sadarbību. Tās ieskatā, pirmām kārtām nebija uzskatāms, ka šīs grupas sniegtajiem pierādījumiem bija būtiska pievienotā vērtība šā paziņojuma 21. punkta izpratnē. Otrām kārtām minētā grupa nebija pierādījusi patiesa sadarbības gara esamību administratīvā procesa gaitā.

33 Ņemot vērā iepriekš minēto, Komisija apstrīdētā lēmuma 1. panta 3. punktā konstatēja, ka, no 2002. gada 10. decembra līdz 2004. gada 9. novembrim piedaloties turpinātā nolīgumā vai saskaņotās darbībās vannas istabu aprīkojuma nozarē Francijas un Austrijas teritorijā, apelācijas sūdzības iesniedzēja esot pārkāpusi LESD 101. pantu un EEZ līguma 53. pantu.

34 Saskaņā ar apstrīdētā lēmuma 2. panta 4. punkta b) apakšpunktu par šo pārkāpumu Komisija solidāri apelācijas sūdzības iesniedzējai un *Roca Sanitario* uzlika naudas sodu EUR 6 700 000 apmērā.

Tiesvedība Vispārējā tiesā un pārsūdzētais spriedums

35 Ar prasības pieteikumu, kas Vispārējās tiesas kancelejā iesniegts 2010. gada 9. septembrī, *Roca* cēla prasību, lūdzot atcelt apstrīdēto lēmumu, ciktāl tas uz to attiecas, vai pakārtoti – samazināt tai uzliktā naudas soda apmēru.

36 Savu prasījumu atbalstam, kuri attiecās uz apstrīdētā lēmuma daļēju atcelšanu, *Roca* izvirzīja piecus pamatus. Pirmais pamats attiecās uz Regulas Nr. 1/2003 23. panta 2. punktā paredzētā naudas soda ierobežojuma 10 % apmērā no apgrozījuma kļūdainu piemērošanu. Otrais pamats bija saistīts ar Komisijas novērtējumu par *Roca* izdarītā pārkāpuma smagumu. Trešais pamats attiecās uz samērīguma principa pārkāpumu saistībā ar atsauces gada izvēli, lai noteiktu naudas soda pamatsummu. Ceturtais pamats attiecās uz samērīguma un vienlīdzīgas attieksmes principa pārkāpumu, ciktāl kā atbildību mīkstinošs apstāklis netika ņemts vērā aktuālais ekonomiskās krīzes konteksts. Piektais pamats attiecās uz to, ka apelācijas sūdzības iesniedzējas sadarbošanās neesot ņemta vērā, pirmkārt, 2002. gada paziņojuma par sadarbību ietvaros, un, otrkārt, kā atbildību mīkstinošs apstāklis.

37 Turklāt *Roca* pakārtoti lūdza Vispārējai tiesai samazināt tai uzliktā naudas soda apmēru. Lai pamatotu šo lūgumu, *Roca* apgalvoja, ka Komisija ir pieļāvusi kļūdu vērtējumā, izvērtējot tai iesniegtos pierādījumus. Tā atsaucās arī uz savu sadarbību ar Komisiju un uz savas līdzdalības pārkāpumā mazāko smagumu salīdzinājumā ar citiem dalībniekiem.

38 Vispirms Vispārējā tiesa noraidīja apelācijas sūdzības iesniedzējas pamatus, kas bija vērsti uz apstrīdētā lēmuma atcelšanu. Pēc tam tā daļēji apmierināja prasību par uzliktā naudas soda grozīšanu, samazinot tā apmēru par 6 % ar pamatojumu, ka Komisija nebija pareizi novērtējusi to elementu lietderīgumu, kurus *Roca* bija sniegusi saskaņā ar 2002. gada paziņojumu par sadarbību.

Lietas dalībnieku prasījumi

39 *Roca* lūdz Tiesu:

— daļēji atcelt pārsūdzēto spriedumu;

— samazināt tai uzliktā naudas soda apmēru un

— piespriest Komisijai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

40 Komisija lūdz Tiesu:

— noraidīt apelācijas sūdzību un

— piespriest *Roca* atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

Par apelāciju

41 Apelācijas sūdzības pamatojumam apelācijas sūdzības iesniedzēja izvirza divus pamatus. Ar pirmo pamatu tiek apgalvots, ka Vispārējā tiesa ir pārkāpusi vienlīdzīgas attieksmes un samērīguma principus, ka tā nav izpildījusi savu pienākumu norādīt pamatojumu un ir sagrozījusi faktus, konstatējot, ka apelācijas sūdzības iesniedzējai bija zināms par pārkāpumu attiecībā uz trim preču apakšgrupām, un neņemot vērā faktu, ka apelācijas sūdzības iesniedzējas izdarītais pārkāpums attiecās tikai uz divām preču apakšgrupām. Ar otro pamatu tiek apgalvots, ka Vispārējā tiesa esot pārkāpusi soda individualizācijas un personiskās atbildības, samērīguma, vienlīdzīgas attieksmes un tiesiskās paļāvības aizsardzības principus, kā arī nav ievērojusi pienākumu norādīt pamatojumu, noraidot lūgumu samazināt naudas soda pamatsummu, kas ir balstīts uz līdzdalības pārkāpumā, kurā tiek vainota apelācijas sūdzības iesniedzēja, mazāko smagumu.

Par pirmo pamatu

Lietas dalībnieku argumenti

42 Ar pirmo pamatu *Roca* apgalvo, ka Vispārējā tiesa ir pārkāpusi vienlīdzīgas attieksmes un samērīguma principus, nav izpildījusi savu pienākumu norādīt pamatojumu un ir sagrozījusi tai sniegtos faktus, pirmkārt, pārsūdzētā sprieduma 131. punktā kļūdaini konstatējot, ka *Roca* saistībā ar piederību *Roca* grupai zināja par to, ka pārkāpums, kurā tā piedalījās, attiecās uz trim preču apakšgrupām, otrkārt, kļūdaini un bez pamatojuma norādīšanas, neņemot vērā *Roca* līdzdalības pārkāpumā mazāko smagumu, kura attiecās tikai uz divām preču apakšgrupām, salīdzinājumā ar to uzņēmumu līdzdalību, kura attiecās uz trim preču apakšgrupām, un visbeidzot, rezultātā nesamazinot tai uzliktā naudas soda apmēru.

43 Komisija apstrīd apelācijas sūdzības iesniedzējas argumentus.

Tiesas vērtējums

44 Runājot par pamatu, kas attiecas uz faktu sagrozīšanu, ciktāl Vispārējā tiesa pārsūdzētā sprieduma 131. punktā ir konstatējusi, ka saistībā ar piederību *Roca* grupai *Roca* esot zinājusi par pārkāpuma materiālo tvērumu, kurš aptvēra trīs preču apakšgrupas, ir jāatgādina, ka, ņemot vērā iebilduma par faktu un pierādījumu sagrozīšanu ārkārtējo raksturu, LESD 256. pantā, Eiropas Savienības Tiesas statūtu 58. panta pirmajā daļā un Tiesas Reglamenta 168. panta 1. punkta d) apakšpunktā apelācijas sūdzības iesniedzējam ir it īpaši uzlikts pienākums precīzi norādīt elementus, kurus Vispārējā tiesa esot sagrozījusi, un pierādīt kļūdas izvērtējumā, kuru dēļ, tā ieskatā, Vispārējā tiesa esot veikusi šo sagrozīšanu. Šādai sagrozīšanai ir acīmredzami jāizriet no lietas materiāliem tādējādi, lai nebūtu nepieciešams no jauna novērtēt faktus un pierādījumus (rīkojums, 2015. gada 7. maijs, *Adler Modemärkte*/ITSB, C-343/14 P, nav publicēts, EU:C:2015:310, 43. punkts un tajā minētā judikatūra).

45 Pirmkārt, ir jānorāda, ka Vispārējā tiesa pārsūdzētā sprieduma 131. punktā atrodamajā konstatējumā nekādi nav sagrozījusi apstrīdēto lēmumu, bet ir balstījusies uz tā 870. punktu.

46 Otrkārt, apelācijas sūdzības iesniedzēja nav pierādījusi, ka Vispārējā tiesa ir sagrozījusi lietas materiālos minētos faktus un iekļautos pierādījumus. Šajā ziņā apelācijas sūdzības iesniedzējas uzdevums bija sniegt pierādījumus par to, ka tai nebija zināms par pārmestā pārkāpuma materiālo tvērumu. Taču apelācijas instancē tā ir tikai izteikusi šādu apgalvojumu, nesniedzot nevienu pierādījumu tā pamatošanai.

47 Līdz ar to *Roca* nepamatoti apgalvo, ka Vispārējā tiesa esot sagrozījusi faktus un pierādījumus, uzskatot, ka tā ir zinājusi par attiecīgā pārkāpuma materiālo tvērumu tā iemesla dēļ, ka tā pieder pie *Roca* grupas.

48 Tāpat no tā izriet, ka ar pienākuma norādīt pamatojumu neievērošanu, kā arī ar samērīguma un vienlīdzīgas attieksmes principu pārkāpumu saistītie iebildumi, kuri ir balstīti uz nepareizu pieņēmumu par to, ka Vispārējā tiesa esot kļūdaini konstatējusi, ka *Roca* zināja par attiecīgā pārkāpuma materiālo tvērumu, ir jānoraida kā nepamatoti.

49 Līdz ar to pirmais pamats ir jānoraida.

Par otro pamatu

Lietas dalībnieku argumenti

50 Apelācijas sūdzības iesniedzēja pārmet Vispārējai tiesai, ka tā it īpaši pārsūdzētā sprieduma 116.–145. punktā, kā arī 247.–249. punktā ir pārkāpusi soda individualizācijas un personiskās atbildības, samērīguma, vienlīdzīgas attieksmes un tiesiskās paļāvības aizsardzības principus, kā arī nav ievērojusi savu pienākumu norādīt pamatojumu.

51 *Roca* būtībā apgalvo, ka, pirmkārt, pārsūdzētā sprieduma 116.–145. punktā ir pieļauta kļūda tiesību piemērošanā. Proti, Vispārējā tiesa neesot izdarījusi secinājumus, kam bija jāizriet no konstatējuma, ka līdzdalība pārkāpumā, kurā tiek vainota *Roca*, bija mazāk smaga nekā citu vienošanās dalībnieku līdzdalība, it īpaši grozot "pārkāpuma smaguma" un "papildsummas" koeficientus un samazinot naudas soda pamatsummu. Šajā ziņā pārsūdzētajā spriedumā, izņemot attiecībā uz līdzdalības pārkāpumā ģeogrāfisko tvērumu, neesot veikts nekāds nošķirums starp *Roca* rīcības smagumu, kura neesot piedalījusies nedz šīs vienošanās izveidē, nedz tās uzturēšanā, un to uzņēmumu rīcības smagumu, kuri veidoja iesaistīto uzņēmumu "cieto kodolu", atkarībā no to attiecīgās rīcības būtības. Atbilstoši nediskriminācijas principam Vispārējai tiesai, piemērojot *Roca* mazākus "pārkāpuma smaguma" un "papildsummas" koeficientus nekā minētajiem uzņēmumiem, esot bijusi jāsamazina uzliktā naudas soda pamatsumma, vēl jo vairāk tāpēc, ka Vispārējā tiesa pati pārsūdzētā sprieduma 139., 247. un 248. punktā esot atzinusi, ka *Roca* mazākās līdzdalības smagums būtu bijis jāatspoguļo šo koeficientu piemērošanā. Taču Vispārējā tiesa neesot ņēmusi vērā *Roca* līdzdalības pārkāpumā mazāko smagumu salīdzinājumā ar citiem dalībniekiem, nedz grozot šos koeficientus, nedz kā atbildību mīkstinošu apstākli.

52 Otrkārt, *Roca* līdzdalības pārkāpumā mazākais smagums pretējā gadījumā esot bijis jāņem vērā kā atbildību mīkstinošs apstāklis 2006. gada pamatnostādņu 29. punkta izpratnē. Savukārt pārsūdzētā sprieduma 141.–143. punktā Vispārējā tiesa – balstoties uz pārlieku šauru un kļūdainu šīs normas interpretāciju – esot noraidījusi jebkādu naudas soda samazināšanu uz šā pamata.

53 Treškārt, Vispārējā tiesa esot pārkāpusi tiesiskās paļāvības aizsardzības principu un neesot izpildījusi savu pienākumu norādīt pamatojumu, pārsūdzētā sprieduma 135. punktā apstiprinot, ka Komisija neesot atkāpusies no 2006. gada pamatnostādnēs paredzētās naudas soda aprēķināšanas metodes.

54 Komisija apstrīd apelācijas sūdzības iesniedzējas argumentus. Turklāt, kaut arī tā uzskata, ka Vispārējā tiesa ir pamatoti noraidījusi apelācijas sūdzības iesniedzējas argumentus saistībā ar vienlīdzīgas attieksmes un samērīguma principu pārkāpumiem, tā būtībā uzskata, ka Vispārējās tiesas pieņēmums, ka apelācijas sūdzības iesniedzējai, kura pārkāpumā piedalījās tikai attiecībā uz tā Francijas daļu, piemērotajiem "pārkāpuma smaguma" un "papildsummas" koeficientiem esot bijis jābūt atšķirīgiem no koeficientiem, kuri ir piemēroti citiem šīs aizliegtās vienošanas dalībniekiem, kas piedalījās pārkāpumā sešu dalībvalstu teritorijā un attiecībā uz trim preču apakšgrupām, ir neprecīzs. Tādējādi Komisija aicina Tiesu veikt pamatojuma aizstāšanu.

Tiesas vērtējums

55 Vispirms ir jāatgādina, ka vienīgi Vispārējai tiesai ir kompetence pārbaudīt veidu, kādā Komisija katrā konkrētajā gadījumā ir novērtējusi prettiesiskās rīcības smagumu. Apelācijas tiesvedībā Tiesas veiktās pārbaudes priekšmets ir, pirmkārt, izvērtēt, cik lielā mērā Vispārējā tiesa juridiski pareizi ir ņēmusi vērā visus būtiskos apstākļus, lai novērtētu konkrētās rīcības smagumu saskaņā ar LESD 101. pantu un Regulas Nr. 1/2003 23. pantu, un, otrkārt, izvērtēt, vai Vispārējā tiesa no juridiskā viedokļa pietiekami ir atbildējusi uz visiem argumentiem, kas ir izvirzīti lūguma par naudas soda atcelšanu vai tā apmēra samazināšanu pamatojumam (it īpaši skat. spriedumus, 1998. gada 17. decembris, *Baustahlgewebe* /Komisija, C-185/95 P, EU:C:1998:608, 128. punkts; 2005. gada 28. jūnijs, *Dansk Rørindustri* u.c./Komisija, C-189/02 P, C-202/02 P, no C-205/02 P līdz C-208/02 P un C-213/02 P, EU:C:2005:408, 244. punkts, kā arī 2013. gada 5. decembris, *Solvay Solexis*/Komisija, C-449/11 P, nav publicēts, EU:C:2013:802, 74. punkts).

56 Ciktāl ar otro pamatu *Roca* pārmet Vispārējai tiesai, ka tā, gan pārsūdzētā sprieduma 116.–145. punktā veicot apstrīdētā lēmuma tiesiskuma pārbaudi, gan minētā sprieduma 247.–249. punktā īstenojot neierobežoto kompetenci attiecībā uz naudas soda noteikšanu, nav ņēmusi vērā, ka apelācijas sūdzības iesniedzējas līdzdalība konstatētajā pārkāpumā ir mazāk smaga nekā citu uzņēmumu līdzdalība, kuri veidoja aizliegtās vienošanās "cieto kodolu", ir jāuzsver, ka Tiesai, apelācijas tiesvedībā lemjot par tiesību jautājumiem, nav taisnīguma apsvērumu dēļ ar savu novērtējumu jāaizstāj Vispārējās tiesas vērtējums, kuru tā, īstenojot savu neierobežoto kompetenci, ir veikusi, lemjot par naudas sodu apmēru, kas uzņēmumiem uzlikti par Savienības tiesību pārkāpumu (spriedumi, 2005. gada 28. jūnijs, *Dansk Rørindustri* u.c./Komisija, C-189/02 P, C-202/02 P, no C-205/02 P līdz C-208/02 P un C-213/02 P, EU:C:2005:408, 245. punkts, kā arī 2013. gada 11. jūlijs, *Gosselin Group*/Komisija, C-429/11 P, nav publicēts, EU:C:2013:463, 87. punkts).

57 Turklāt ir arī jāatgādina, ka, lai noteiktu naudas sodu apmēru, ir jāņem vērā pārkāpuma ilgums un visi tie apstākļi, kas varētu ietekmēt pārkāpumu smaguma novērtējumu (spriedumi, 2005. gada 28. jūnijs, *Dansk Rørindustri* u.c./Komisija, C-189/02 P, C-202/02 P, no C-205/02 P līdz C-208/02 P un C-213/02 P, EU:C:2005:408, 240. punkts, kā arī 2013. gada 11. jūlijs, *Team Relocations* u.c./Komisija, C-444/11 P, nav publicēts, EU:C:2013:464, 98. punkts).

58 Apstākļiem, kas varētu ietekmēt pārkāpumu smaguma novērtējumu, ir pieskaitāma katra uzņēmuma rīcība, katra uzņēmuma loma aizliegtās vienošanās izveidē, labums, ko tie varēja gūt no tās, to lielums un attiecīgo preču vērtība, kā arī risks, ko šāda veida pārkāpumi rada Eiropas Savienības mērķiem (spriedumi, 2005. gada 28. jūnijs, *Dansk Rørindustri* u.c./Komisija, C-189/02 P, C-202/02 P, no C-205/02 P līdz C-208/02 P un C-213/02 P, EU:C:2005:408, 242. punkts, kā arī 2013. gada 11. jūlijs, *Team Relocations* u.c./Komisija, C-444/11 P, nav publicēts, EU:C:2013:464, 100. punkts).

59 Pirmām kārtām Vispārējā tiesa pārsūdzētā sprieduma 131. punktā apstiprināja Komisijas izmantoto pārkāpumu veidojošo elementu būtiskumu. Šādi rīkojoties, tā konstatēja, ka *Roca* ir piedalījusies pārkāpumā, ko veidoja nākotnes cenu paaugstināšanas saskaņošana, un ka tās piederības *Roca* grupai

dēļ tā zināja par šā pārkāpuma materiālo un ģeogrāfisko tvērumu. Vispārējā tiesa no tā secināja, ka Komisija atbilstoši 2006. gada pamatnostādņu 21.–23. un 25. punktam ir varējusi pamatoti uzskatīt, ka "pārkāpuma smaguma" un "papildsummas" koeficienti 15 % apmērā bija atbilstoši.

60 Šajā ziņā apelācijas sūdzības iesniedzēja pārmet Vispārējai tiesai, ka tā nav ņēmusi vērā faktu, ka tā neietilpst aizliegtās vienošanās "cietajā kodolā", it īpaši tāpēc, ka tā nav piedalījusies tās izveidē un uzturēšanā.

61 Taču, pat ja šie apstākļi tiktu konstatēti, tie jebkurā gadījumā nevar pierādīt, ka Vispārējai tiesai būtu bijis jāuzskata, ka "pārkāpuma smaguma" un "papildsummas" koeficienti 15 % apmērā nav atbilstoši vai ir pārlieku augsti, jo šāda procentuālā likme ir attaisnojama, ņemot vērā tikai attiecīgā pārkāpuma būtību vien, respektīvi, cenu paaugstināšanas saskaņošanas īstenošanu. Proti, šāds pārkāpums ir viens no vissmagākajiem konkurences ierobežojumiem 2006. gada pamatnostādņu 23. un 25. punkta izpratnē un šāda 15 % likme atbilst viszemākajai likmei sodu skalā, kas saskaņā ar šīm pamatnostādnēm ir paredzēta par šādiem pārkāpumiem (šajā ziņā skat. spriedumus, 2013. gada 11. jūlijs, *Ziegler*/Komisija, C-439/11 P, EU:C:2013:513, 124. un 125. punkts, kā arī 2013. gada 11. jūlijs, *Team Relocations* u.c./Komisija, C-444/11 P, nav publicēts, EU:C:2013:464, 125. punkts).

62 Līdz ar to Vispārējā tiesa pārsūdzētā sprieduma 131. un 246. punktā varēja pamatoti uzskatīt, ka Komisija, nosakot "pārkāpuma smaguma" un "papildsummas" koeficientu likmi 15 % apmērā, nav pārkāpusi samērīguma principu, kaut arī līdzdalības attiecīgajā pārkāpumā ģeogrāfiskais tvērums bija mazāks.

63 Otrām kārtām, ciktāl *Roca* pārmet Vispārējai tiesai, ka tā – lai arī konstatējusi, ka līdzdalība pārkāpumā bija mazāk smaga nekā citu dalībnieku līdzdalība, – tai ir piemērojusi minētos koeficientus un tādējādi pārkāpusi vienlīdzīgas attieksmes principu, ir jākonstatē, kā to būtībā apgalvo Komisija, ka pārsūdzētā sprieduma 138. un 139. punktā, kā arī 247. un 248. punktā atrodamajā pamatojumā, saskaņā ar kuru, pirmkārt, pārkāpums, kas attiecās uz sešu dalībvalstu teritorijām un trim preču apakšgrupām, ir jāuzskata par smagāku nekā tāds pārkāpums kā attiecīgais pārkāpums, kurš ir izdarīts vienas dalībvalsts teritorijā, un, otrkārt, uzņēmumiem, kas piedalījās pirmajā pārkāpumā, tikai šā iemesla dēļ vien bija jāuzliek naudas sods, kas ir aprēķināts, pamatojoties uz "pārkāpuma smaguma" un "papildsummas" koeficientiem, kuri ir lielāki nekā apelācijas sūdzības iesniedzējai piemērotie, ir pieļauta kļūda tiesību piemērošanā.

64 Proti, runājot par "pārkāpuma smaguma" un "papildsummas" koeficientu noteikšanu, no 2006. gada pamatnostādņu 22. un 25. punkta izriet, ka ir jāņem vērā noteikts skaits faktoru, it īpaši šo pamatnostādņu 22. punktā identificētie faktori. Kaut arī, lai novērtētu pārkāpuma smagumu un tādējādi noteiktu uzliekamā naudas soda apmēru, var tikt ņemts vērā it īpaši pārkāpuma ģeogrāfiskais mērogs, apstāklis vien, ka kāda pārkāpuma ģeogrāfiskais mērogs ir plašāks nekā cita pārkāpuma ģeogrāfiskais mērogs, obligāti nenozīmē, ka šis pirmais pārkāpums – aplūkots kopumā un it īpaši ņemot vērā tā būtību – ir uzskatāms par smagāku nekā otrais pārkāpums un par tādu, kas līdz ar to attaisno lielāka "pārkāpuma smaguma" un "papildsummas" koeficienta noteikšanu nekā tie koeficienti, kas ir izmantoti, lai aprēķinātu naudas sodu par šo otro pārkāpumu (šajā ziņā skat. spriedumu, 2014. gada 10. jūlijs, *Telefónica* un *Telefónica de España*/Komisija, C-295/12 P, EU:C:2014:2062, 178. punkts).

65 Tomēr ir jāatgādina, ka vienlīdzīgas attieksmes princips ir vispārējs Savienības tiesību princips, kas ir nostiprināts Eiropas Savienības Pamattiesību hartas 20. un 21. pantā. No pastāvīgās judikatūras izriet, ka šis princips paredz, ka salīdzināmas situācijas nedrīkst tikt aplūkotas atšķirīgi, bet atšķirīgas situācijas nedrīkst tikt aplūkotas vienādi, ja vien šāda pieeja nav objektīvi pamatota (it īpaši skat. spriedumu, 2014. gada 12. novembris, *Guardian Industries* un *Guardian Europe*/Komisija, C-580/12 P, EU:C:2014:2363, 51. punkts).

66 Šis princips Vispārējai tiesai ir jāievēro, ne tikai veicot Komisijas lēmuma par naudas soda piemērošanu tiesiskuma pārbaudi, bet arī īstenojot savu neierobežoto kompetenci. Proti, šādas kompetences īstenošana, nosakot uzņēmumiem uzliekamo naudas sodu apmēru, nedrīkst radīt diskrimināciju starp uzņēmumiem, kuri ir piedalījušies nolīgumā vai saskaņotās darbībās, kas ir pretrunā LESD 101. panta 1. punktam (šajā ziņā skat. spriedumu, 2014. gada 18. decembris, Komisija/*Parker Hannifin Manufacturing* un *Parker-Hannifin*, C-434/13 P, EU:C:2014:2456, 77. punkts).

67 Kā izriet no Tiesas judikatūras, lai novērtētu pārkāpuma smagumu, saskaņā ar šo principu atšķirību starp uzņēmumiem, kas bijuši vienas un tās pašas aizliegtās vienošanās dalībnieki, ņemšanai vērā, īpaši ievērojot to attiecīgās dalības ģeogrāfisko mērogu, nav katrā ziņā jānotiek "pārkāpuma smaguma" un "papildsummas" koeficientu noteikšanas laikā, bet tā var notikt citā naudas soda aprēķināšanas stadijā, piemēram, pielāgojot pamatsummu atkarībā no atbildību mīkstinošiem vai pastiprinošiem apstākļiem saskaņā ar 2006. gada pamatnostādņu 28. un 29. punktu (šajā ziņā skat. spriedumus, 2013. gada 11. jūlijs, *Gosselin Group*/Komisija, C-429/11 P, nav publicēts, EU:C:2013:463, 96.–100. punkts, kā arī 2013. gada 11. jūlijs, *Team Relocations* u.c./Komisija, C-444/11 P, nav publicēts, EU:C:2013:464, 104. un 105. punkts).

68 Kā norādījusi Komisija, šādas atšķirības var parādīties arī ar pārdošanas apjoma vērtību, kas izmantota, lai aprēķinātu naudas soda pamatsummu, jo šī vērtība attiecībā uz katru uzņēmumu dalībnieku atspoguļo tā dalības attiecīgajā pārkāpumā nozīmi saskaņā ar 2006. gada pamatnostādņu 13. punktu, kas naudas soda apmēra aprēķināšanas vajadzībām kā sākumpunktu ļauj izmantot summu, kura atspoguļo pārkāpuma ekonomisko nozīmi un uzņēmuma īpatsvaru tajā (šajā ziņā skat. spriedumu, 2013. gada 11. jūlijs, *Team Relocations* u.c./Komisija, C-444/11 P, nav publicēts, EU:C:2013:464, 76. punkts).

69 Rezultātā, ciktāl nav strīda par to, ka apelācijas sūdzības iesniedzējai uzliktā naudas soda pamatsumma ir tikusi noteikta, balstoties uz tās Francijas teritorijā realizētā divās preču apakšgrupās ietilpstošo preču, proti, keramikas izstrādājumu un sanitārtehnikas izstrādājumu, pārdošanas apjoma vērtību, Vispārējā tiesa pārsūdzētā sprieduma 138. un 139. punktā, kā arī 247. un 248. punktā varēja "pārkāpuma smaguma" un "papildsummas" koeficientus noteikt 15 % apmērā no šīs vērtības, nepārkāpjot vienlīdzīgas attieksmes principu.

70 Kaut arī no iepriekš minētā izriet, ka pārsūdzētā sprieduma 138. un 139. punktā, kā arī 247. un 248. punktā Vispārējās tiesas sniegtajā pamatojumā ir pieļauta kļūda tiesību piemērošanā, ir jāatgādina, ka – ja Vispārējās tiesas nolēmuma pamatojumā ir atklāts Savienības tiesību pārkāpums, bet tā rezolutīvā daļa šķiet ir balstīta uz citu tiesisko pamatojumu – šāda pārkāpuma dēļ minētais nolēmums nav jāatceļ, bet ir jāaizstāj tā pamatojums (šajā ziņā skat. spriedumus, 1992. gada 9. jūnijs, *Lestelle* /Komisija, C-30/91 P, EU:C:1992:252, 28. punkts, kā arī 2008. gada 9. septembris, *FIAMM* u.c./Padome un Komisija, C-120/06 P un C-121/06 P, EU:C:2008:476, 187. punkts un tajā minētā judikatūra).

71 Kā izriet no šā sprieduma 64.–69. punktā sniegtā pamatojuma, ar ko ir jāaizstāj Vispārējās tiesas sniegtais pamatojums, tā tas ir šajā lietā.

72 Tādējādi ir jānoraida otrais pamats, ciktāl tajā Vispārējai tiesai tiek pārmests, ka tā ir pieļāvusi kļūdas tiesību piemērošanā un it īpaši ir pārkāpusi samērīguma un vienlīdzīgas attieksmes principus tāpēc, ka – tā kā Vispārējā tiesa apelācijas sūdzības iesniedzējai nav piemērojusi "pārkāpuma smaguma" un "papildsummas" koeficientus, kuri ir mazāki nekā koeficienti, kas ir piemēroti uzņēmumiem, kuru līdzdalība pārkāpumā bija smagāka, – pārsūdzētajā spriedumā neesot ņemts vērā apelācijas sūdzības iesniedzējas līdzdalības pārkāpumā mazākais smagums.

73 Runājot par iebildumu, ka Vispārējā tiesa neesot izpildījusi savu pienākumu norādīt pamatojumu un esot pārkāpusi tiesiskās paļāvības aizsardzības principu, pārsūdzētā sprieduma 183. punktā konstatējot, ka Komisija nav atkāpusies no 2006. gada pamatnostādnēs paredzētās naudas soda aprēķināšanas

metodes, ir jānorāda, ka Vispārējā tiesa pārsūdzētā sprieduma 121. un 122. punktā vispārīgā veidā ir aprakstījusi naudas soda aprēķināšanas metodi, kā arī minētā sprieduma 124.–126. punktā ir aprakstījusi, kā Komisija to piemērojusi šajā lietā.

74 Līdz ar to šim iebildumam nevar piekrist.

75 Visbeidzot, runājot par iebildumu, ka Vispārējā tiesa kā atbildību mīkstinošu apstākli 2006. gada pamatnostādņu 29. punkta trešā ievilkuma izpratnē neesot ņēmusi vērā apelācijas sūdzības iesniedzējas līdzdalības pārkāpumā mazāko smagumu salīdzinājumā ar citiem dalībniekiem, nav strīda par to, ka *Roca* Vispārējā tiesā ir vienīgi apgalvojusi, ka tās līdzdalība konstatētajā pārkāpumā ir bijusi ierobežota.

76 Savukārt atbilstoši 2006. gada pamatnostādņu 29. punktam apelācijas sūdzības iesniedzējai, lai tā varētu gūt labumu no naudas soda samazināšanas saistībā ar šādiem atbildību mīkstinošiem apstākļiem, būtu bijis jāpierāda, ka tā faktiski ir atkāpusies no attiecīgo pārkāpjošo nolīgumu piemērošanas, tirgū īstenojot konkurējošu rīcību, taču – kā Vispārējā tiesa ir konstatējusi pārsūdzētā sprieduma 143. punktā – apelācijas sūdzības iesniedzēja šādus pierādījumus nav sniegusi.

77 Katrā ziņā šāda pierādījumu novērtēšana, izņemot to sagrozīšanas gadījumu, uz ko šajā lietā nav ticis norādīts, apelācijas tiesvedībā nevar tikt apstrīdēta (šajā ziņā skat. spriedumus, 2011. gada 13. janvāris, *Media-Saturn-Holding*/ITSB, C-92/10 P, nav publicēts, EU:C:2011:15, 27. punkts; 2014. gada 10. jūlijs, Grieķija/Komisija, C-391/13 P, nav publicēts, EU:C:2014:2061, 28. un 29. punkts, kā arī 2016. gada 20. janvāris, *Toshiba Corporation*/Komisija, C-373/14 P, EU:C:2016:26, 40. punkts).

78 No tā izriet, ka iebildums attiecībā uz Vispārējās tiesas veikto atbildību mīkstinošo apstākļu 2006. gada pamatnostādņu 29. punkta trešā ievilkuma izpratnē izvērtējumu ir jānoraida.

79 No visiem iepriekš minētajiem apsvērumiem izriet, ka ir jānoraida otrais pamats un tādējādi – apelācijas sūdzība pilnībā.

Par tiesāšanās izdevumiem

80 Saskaņā ar Tiesas Reglamenta 184. panta 2. punktu, ja apelācijas sūdzība nav pamatota, Tiesa lemj par tiesāšanās izdevumiem.

81 Atbilstoši tā paša reglamenta 138. panta 1. punktam, kas piemērojams apelācijas tiesvedībā, pamatojoties uz Reglamenta 184. panta 1. punktu, lietas dalībniekam, kuram spriedums ir nelabvēlīgs, piespriež atlīdzināt tiesāšanās izdevumus, ja to ir prasījis lietas dalībnieks, kuram spriedums ir labvēlīgs. Tā kā apelācijas sūdzības iesniedzējai spriedums ir nelabvēlīgs un tā kā Komisija ir prasījusi piespriest tai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus, tai ir jāpiespriež atlīdzināt šīs apelācijas tiesvedības izdevumus.

Ar šādu pamatojumu Tiesa (pirmā palāta) nospriež:

1) apelācijas sūdzību noraidīt;

2) *Roca SARL* atlīdzina tiesāšanās izdevumus.

[Paraksti]